

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON SALA

Viimane võimalus...

KUNI
SURM
MEID
LAHUTAB

Originaali tiitel:
Sharon Sala
'Til Death
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2013 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02430924
ISBN 978-9916-31-259-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

„Iga hinna eest“ on meie kultuuris käibefraas, kuid me ei mõtle just tihti, et selle tegelik tähendus hõlmab inimelu väärtust.

See on see, mis sunnib meid ennast ületama, kui peaksime kõigi arvestuste kohaselt hoopis läbi kukkuma.

See on see, mis sunnib meid oma füüsilisi piire eirates keelduma alla andmast.

See on see, mis teeb ühest inimesest ellujääja ja teisest ohvri.

Ja see kuulub laulatuse kõige tähendusrikkama töötuse juurde... kuni surm meid lahutab.

Ja tihti on see töötus esimene, mida murtakse.

Ma usun armastusse, mis on igavene – selline, mis jääb kestma ka pärast surma, selline, mille vaim on nii tugev, et keeldub leppimast lahusolekuga ja leiab endiselt viise suhtlemiseks.

Ma pühendan selle raamatu igavesele armastusele ja inimestele, kes hoiavad oma unistusi iga hinna eest.

Üks

Rebel Ridge, Kentucky

Oktoober

BLUUSILAUJATARI võluv, hingestatud hääl voolas Meg Lewise raadiost tuppa, jagades sõnumit vastamata armastusest, mis on sama vana kui aeg ise.

Ma ei saa sind sundida end armastama...

Meg tõstis pilgu kangatükilt, mida ta löikas, ja nägi end vilksamisi laua vastas olevast peeglist. Hetkeks nägi ta end sellisena, nagu võõras teda näeks: pikk, kolmekümnendate eluaastate keskpaigas, tumedate üle õlgade ulatuvate juuste ja südamekujulise näoga naine, kelle silmad on rohelised nagu kevadine muru.

Ta kortsutas kulmu ja keskendus uuesti lõikelauale.

Viimane, mis tal meeles mõlkus, oli armastuse leidmine. Tema koolipõlvekallim oli oma isa tapmise eest kinni läinud ning kui ta uuesti armastusele võimaluse andis ja üheksateist-aastaselt abiellus, tappis tema abikaasa kaks aastat kestnud abielu jooksul uimastite pärast mehe ja sai eluaegse vanglakaristuse. Kahekümne ühe aastaselt oli ta lahutatud ja ainuüksi oma seotuse tõttu Rebel Ridge'i elanike silmis häbistatud.

Tema lunastus oli perekond, kes ei uskunud allaandmisele. Vanaisa Walker, kes veetis hooldekodus viimaseid elupäevi, oli talle oma maja andnud. Kodu, mida ta võis omaks pidada, ja tema eest alati seisev pere päästsid ta. Nad kaitsesid üksteist raevukalt

ja ta oli oma vendade eest iga päev tänulik: Ryal, meisterpuusepp, James, põllumees ja Rebel Ridge'i postiljon, ning Quinn, sõjaveteran ja Daniel Boone'i riigimetsa maapiirkondade metsavaht.

Megi ainus tõeline oskus oli õmblemine ja oma lahutuse järgsetel süngetel päevadel pöördus ta selle juurde. Ta hakkas oma vabatahtlikus eksiilis jälle teppimisega tegelema, sest see oli üksildane töö, ja kui ta esimese teki valmis sai, oli ta omal kombel lõpetanud ka oma nurjunud abielu leinamise.

Tema isa suri mõni aeg hiljem ning ema Dolly loovutas oma kodu Ryalile, vanimale pojale, ja kolis Megi katuse alla. Nad olid koos üle neljateistkümne aasta, kuni Dolly veidi rohkem kui aasta eest uuesti abiellus ning oma abikaasa koju kolis. Esimest korda elus elas Meg Lewis täiesti üksi.

Kuid neil päevil polnud kurva laulu sõnumil Megi maailmas kohta. Tema elus polnud vastamata armastust ja ta ei otsinud uut, kuigi oli aegu, kui üksi elamise eraldatus talle laastavalt mõjus. Laul lõppes just siis, kui tuulepuhang väljas aknaid raputas.

Kuigi rulood olid all ja kardinad ette tõmmatud, vaatas ta kiiresti aknast välja. Hingerahu huvides pidi ta veenduma, et väljas pole kedagi. Ta pani käärid käest ja läks tulesid põlema panemata maja pimedamasse ossa aknast välja vaatama, meenutades kummalisi asju, mis maja ümber olid juhtunud.

Esimene kord, kui ta märkas, et midagi on valesti, oli siis, kui ta läks kanu toitma ja avastas, et nende söödaämber pole kuuris seal, kuhu ta oli selle jätnud. Algul süüdistas ta end hajameelsuses, kuid kui ta selle lõpuks välikraani juurest leidis, oli ta ehmunud. Ämbripõhjas olevate väikeste torkeaukude pärast ta sellega vett kunagi ei kandnud.

Järgmine intsident juhtus mõni päev hiljem veidi enne koidikut, kui ta ärkas akna tagant kostvate mütsatuste ja paugatuste tõttu. Kui ta üles tõusis ja välja vaatas, nägi ta oma piimalehma hoovis rohtu söömas. Ta haaras hommikumantli ja taskulambi, tõmbas tennised jalga ning omaette pomisedes suundus välja.

Lehm tõstis pea, tundis Megi hääle ära ja ampsas vanast rattakummist tehtud kiige alt veel mõne rohututi.

„Daisy! Kas sa saad!“ hüüdis Meg.

Lehm ammus vaikselt ja kuuletus siis Megi nõudmisele, sõrkides tagasi lauda taha karjamaale, Meg tal kannul hüüdmata ja taskulambiga vehkimas, et aidata tal läbi värava minna.

Rahutuks tegi Megi see, et köieaas, mis väravat kinni hoidis, polnud katki läinud nii, nagu ta arvas. Kohe, kui ta selgeid lõikejälgi nägi, meenus talle kadunud ämbri juhtum. Ta jõllitas väravat jahmunult ja valgustas siis paanikahoos pimedust, kuid ei näinud ega kuulnud midagi ebatavalist.

Tema käed värisesid, kui ta hommikumantlilt vöö tõmbas, sellega värava kinni sidus ja tagasi majja tõttas. Seal haaras ta isa vintpüssi ja peotäie padroneid ning läks tagasi verandale. Ta laadis püssi ja istus päikesetõusu ootama, soovides, et vana Blue oleks endiselt elus ja lamaks ta jalge ees.

Kui ta lõpuks paremini nägi, läks ta sisse, valmistas endale hommikusöögi, läks siis püssiga uuesti välja ja hakkas jälgi otsima.

Ta leidis need metsast välja lauda juurde tulemas ja siis tagasi metsa suundumas. Kingade suuruse järgi oli raske öelda, kas need kuuluvad mõnele teismelisele või väiksemat kasvu mehele. Ta tahtis uskuda, et see on mõni rumal nooruk, kelle meelest on teda nüüd, kui ta üksi elab, tore niimoodi kiusata.

Probleem oli selles, et kaheksa kilomeetri raadiuses tema kodu ümber polnud mingeid teismelisi, ja see lõi tema teooriasse suure augu. Ta ei teadnud kedagi, kes oleks valmis pimedas kaheksa kilomeetrit läbi metsa kõmpima lihtsalt selleks, et niisuguseid lollusi teha. Sõitma veel. Aga kõndima mitte.

Hiljem, kui ta väljas oma hommikusi toimetusi tegi, arutas ta, mida ette võtta. Kui ta perele räägib, tõstavad vennad kisa, kuni see on lahendatud. Ta ei tahtnud nende elu häirida millegi pärast, mis ilmselt on tühiasi, kuid samal ajal ta ka ei tahtnud end oma kodus ebaturvaliselt tunda. Kui ta värske piima tupp

viis, et seda kurnama hakata, rahunes ta maha ja otsustas, et see pole asi, millega kellelegi tüli teha.

Kuid kui pimedaks läks, pani ta laetud vintpüssi voodi peatsi lähedale, lihtsalt igaks juhuks. Järgmised neli ööd möödusid ainsagi intsidendita ja ta juba veenis end, et mis see ka ei olnud, on see nüüd möödas.

Praegu polnud ta selles enam nii kindel. Ta vihkas mõtet, et ainuüksi tuul on tema turvatunnet kõigutanud. Ta vaatas kõigest akendest välja ega näinud midagi muret tekitavat.

Hoov oli sama pime kui öötaevas. Ei kuud. Ei tähti. Aeg-ajalt kõigest mõni kauge välk – läheneva tormi ähvardus. Ta peatus ja jälgis opossumit veranda trepist üles ukerdamas ning lillepottide ümber nuuskimas ja veranda kiige alla vaatamas, et siis uuesti trepist alla minna.

Meg naeratas. Kiik oli tema lemmikkoht, kus tööst puhata, paik, kus ta tihti oma jääteed jõi ja maiustas suupistetega, mis tavaliselt olid paar isetehtud küpsist. Opossum otsis ilmselgelt küpsisepuru. Heitnud veel ühe pilgu üle hoovi, oli ta kindel, et kõik on korras, ja läks kergendust tundes tagasi õmblustuppa, soovides alustatuga enne magamaminekut ühele poole saada.

Mõni päev tagasi oli ta vanu tekimustreid uurinud ja leidnud ühe, mille nimi oli „Torm merel“, mis oli kuulunud vanaema Fosterile. Ta polnud seda tekil kunagi näinud ja ta tahtis oma silmaga veenduda, kuidas see kokkupandult välja kukub.

Kangad, mis ta oli välja valinud, olid pestavast puuvillast – lihtne säravvalge, kaks erinevat puhast sinist tooni ja kolm erinevat sinise varjundit, andmaks mustriale vajaliku lainelise ilme. Kanga katsumine käega oli tema jaoks võrreldav sõrmede libistamisega üle juveelide.

Ta võttis kahvatusinisele taustale puistatud väikeste siniste lilledega kangapaani, voltis selle lahti, libistas lõikelauale ja silus seda, voltis seda pisut ja asetaski mustritükid kavakindlalt sellele.

Tema huvi värvide ja struktuuride vastu oli talle aastate jooksul käsitöömeistri maine kujundanud ning nüüd tähendas tema nimi tekimeistrite seas vankumatut kvaliteeti. Kuid see oli tulnud alles pärast aastatepikkust tööd. Ta oli lõpetanud neli eritellimustööd, mis ootasid väljasaatmist, ning üks oli endiselt teppimisraamil.

Tuul raputas taas akent. Ta väristas end ja sundis end keskenduma. Ta polnud kunagi üksindust kartnud ega kavatsenud sellega nüüd alustada. Lõiganud uue tekipealse tüki valmis, lukustas ta maja, käis duši all ja puges voodisse.

Meg ärkas pärast päikesetõusu ja lamas voodis, silmad suletud, mõeldes algavale päevale. Ta kaalus külje keeramist ja tunnikese jagu edasi magamist, kui kuulis laua kriuksatust. Ta oli selles majas piisavalt kaua elanud, teadmaks, et seda juhtub vaid siis, kui keegi kõnnib tagapool köögilauda.

Keegi on majas!

Paanika läbistas teda nii kiiresti, et lõi tal peaaegu hinge kinni, kui ta teki pealt viskas ja vintpüssi haaras. Ta jooksis öösärgi väel ja paljajalu koridori, kandes tulistamisvalmis vintpüssi puusal. Korraga kuulis ta puruneva klaasi klirinat ja tagaukse paukumist.

Kes see ka ei olnud, ta kuulis, et Meg on lähenemas, ja tegi ummisjalu vehkat!

Meg jooksis läbi koridori ja elutoa kööki ning tagauksest välja nii kiiresti, kui tema pikad jalad võimaldasid. Ta märkas metsapiiril mingit liikumist ja tulistas, hüppas verandalt alla, jätkates tulistamist joostes, kuni padrunid said otsa ja süda tagus vastu rinnakorvi nii kõvasti, et ta kartis end minestavat.

Lasud kajasid hommikuvaikuses, ajades lehma karjamaa poole jooksu ja kanad kuudis lendu.

„Jookse, argpüks, jookse!“ karjus Meg, peatus tara ääres ja hakkas värisema.